

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.709/2011/7. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Csernus Tibor ügyvéd által képviselt I. r. és II. r. felpereseknek - a dr. Fehérvári Béla ügyvéd által képviselt I. r., a személyesen eljáró II. r., III. r., IV. r., a dr. Fehérvári Béla ügyvéd által képviselt V. r., VI. r., VII. r., VIII. r., a személyesen eljáró IX. r., a személyesen eljáró X. r., a dr. Fehérvári Béla ügyvéd által képviselt XI. r., XII. r., XIII. r., a személyesen eljáró XIV. r., XV. r., XVI. r., **(személy neve)** meghatalmazott törvényes képviselő által képviselt XVII. r., XVIII. r., a személyesen eljáró XIX. r., XX. r. és XXI. r. alperesek ellen öröklési szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság (Kecskeméti Törvényszék) 2011. szeptember 12. napján kelt 4.P.21.727/2010/34. számú ítélete ellen a felperesek részéről 37., míg az I., VI., VIII., XII. és XIII. r. alperesek részéről 35. és 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit az alábbiak szerint **megváltoztatja**.

Az I., VI, VII., VIII., XII. és XIII. r. alperesekkel szemben előterjesztett keresetet elutasítja.

- 2 -

Az I., VI, VII., VIII., XII. és XIII. r. alperesek elsőfokú perköltség fizetésére kötelezését mellőzi, és kötelezi a felpereseket, hogy külön-külön fizessenek meg az

- I. r. alperesnek 10 000-10 000 (tízezer-tízezer) Ft;
- VI. r. alperesnek 20 000-20 000 (húszezer-húszezer) Ft;
- VII. r. alperesnek 40 000-40 000 (negyvenezer-negyvenezer) Ft;
- VIII. r. alperesnek 30 000-30 000 (harmincezer-harmincezer) Ft;
- XII. r. alperesnek 30.000-30.000 (harmincezer-harmincezer) Ft;
- XIII. r. alperesnek 120 000-120 000 (egyszázhúszezer-egyszázhúszezer) Ft

elsőfokú perköltséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül külön-külön fizessenek meg az

- I. r. alperesnek 16 000-16 000 (tizenhatezer-tizenhatezer) Ft;
- VI. alperesnek 30 000-30.000 (harmincezer-harmincezer) Ft;
- VII. r. alperesnek 58 000-58 000 (ötvennyolcezer-ötvennyolcezer) Ft;
- VIII. r. alperesnek 44 000-44 000 Ft (negyvennégyezer-negyvennégyezer) Ft
- XII. r. alperesnek 44 000-44 000 (negyvennégyezer-negyvennégyezer) Ft;
- XIII. r. alperesnek 170 000-170 000 (egyszázhetvenezer-egyszázhetvenezer) Ft

másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy az I., VI., VII., VIII., XII., XIII. r. alperesek, mint egyetemleges jogosultak visszaigényelhetnek az illetékes állami adóhatóságtól 450 000 (négyezerötvenezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

Néhai **(néhai 1. neve)** az 1991. január 25. napján kelt végrendeletében a halála időpontjában meglevő vagyona örökösévé házastársát, néhai **(néhai 2. neve)-t** nevezte azzal, hogy amennyiben a halála bekövetkeztekor házastársa már nem élne, úgy valamennyi ingó és ingatlan vagyonát jelen per felperesei örököljék. Ezzel egyidejűleg **(néhai 2. neve)** is hasonló tartalommal végrendelkezett **(néhai 1. neve)** javára.

Ezt követően - 1995. május 17. napján - **(néhai 1. neve)**, mint örökhagyó és **(néhai 2. neve)**, mint szerződéses örökös öröklési szerződés (végintézkedés) elnevezésű megállapodást kötöttek egymással, amelynek tartalma szerint a szerződéses örökös vállalta az örökhagyó szükséges gondozását, betegsége esetén ápolását, orvosi kezeltetését, halála esetén illő eltemettetését azzal, hogy mindez az örökös részéről a törvényi előírásokhoz képest rendkívüli szolgáltatást jelent. Az örökhagyó ennek fejében a halála időpontjában meglevő vagyona, így a **(település neve, ingatlan hrsz.-a)**

Pf.II.20.709/2011/7. szám

- 3 -

alatti **(ingatlan címe)** számú ingatlan $\frac{1}{2}$ része és minden ingó vagyona örökösévé **(néhai 2. neve)-t** jelölte meg. Egyidejűleg ugyanilyen tartalommal a házastársak fordított szerződési pozícióban is kötöttek egymással szerződést.

Néhány nap elteltével, 2005. május 29. napján **(néhai 2. neve)** és **(néhai 1. neve)** újabb két szerződést kötöttek egymással „öröklési szerződés (tartás ellenében)” elnevezéssel akként, hogy az egyikben **(néhai 2. neve)** szerepelt eltartóként és szerződéses örökösként, míg **(néhai 1. neve)** eltartottként és örökhagyóként, a másikban pedig a szerződéses pozíciók felcserélődtek. Ez a két szerződés is egyező tartalmú volt, s annyiban tért el a május 17-i megállapodásban foglaltaktól, hogy az ott írt szolgáltatásokon túlmenően a szerződéses örökös az örökhagyó tartására is kötelezettséget vállalt. E szerződések alapján az eltartó javára tartási jog, elidegenítési és terhelési tilalom került az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre.

(néhai 2. neve) 1998. április 2-án, míg **(néhai 1. neve)** 2009. március 1. napján elhunyt.

Néhai **(néhai 1. neve)** örökhagyó hagyatékát a közjegyző a 2010. június 30. napján kelt 51018/Ü/306/2009/32. számú végzésével törvényes öröklés jogcímén teljes hatállyal az alperesek részére adta át. Határozatában kifejtette, az örökhagyó 1991. január 25. napján kelt írásbeli végrendeletét az 1995. május 17. napján kelt, házastársával, mint szerződéses örökössel kötött öröklési szerződés hatálytalanította, s miután az örökhagyó házastársa, egyben szerződéses örököse előbb halt meg, mint az örökhagyó, ezért az örökhagyó hagyatékában a törvényes öröklés rendje érvényesül.

A Bács-Kiskun Megyei Bíróság az 1.Pkf.21.749/2010/2. sz. végzésével a fenti hagyatékátadó végzést részben megváltoztatta azzal, hogy a hagyaték törvényes örökösök részére történő átadása ideiglenes hatályú. A határozatában kifejtettek szerint az öröklési szerződésben foglaltak az örökhagyó újabb végrendeletének tekinthetők, így az öröklési szerződés megkötésével az ugyanarra a vagyontárgyra vonatkozó végrendelet, egyben a helyettes örökösnevezés is hatályát veszítette. Az öröklési szerződésben nevezett örökös - halála folytán - az öröklésből kiesett, ezért a hagyaték átadására a törvényes öröklés rendje alkalmazandó. Miután azonban a felperesek nem fogadták el, hogy az írásbeli végrendelet hatályát veszítette, illetve az öröklési szerződés érvénytelenségére is hivatkoztak, az öröklési jogi vitára figyelemmel a hagyaték ideiglenes hatályú átadásának van helye.

A felperesek módosított keresetükben annak megállapítását kérték, hogy a néhai **(néhai 2. neve)** és néhai **(néhai 1. neve)** között 1995. május 17. napján létrejött öröklési szerződés (végintézkedés), valamint az 1995. május 29-én kelt öröklési szerződés (tartás ellenében) elnevezésű szerződések érvénytelenek. Álláspontjuk szerint az öröklési szerződések a Ptk. 207. §-a szerint színlettek, halál esetére szóló gondozási szerződést lepleztek, ami pedig a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint jogszabályba ütközik, ezáltal semmis. Hangsúlyozták, gondviselés ellenében öröklési szerződés érvényesen nem köthető, emellett - házastársakról lévén szó - különvagyon hiányában az eltartó saját vagyona terhére történő tartás sem valósulhatott meg. Érvelésük szerint az utóbb létrejött érvénytelen öröklési szerződés a végrendelet helyettes örökös nevezésére vonatkozó rendelkezését nem írta felül, az örökhagyó

- 4 -

és házastársa kifejezett akarata az volt, hogy haláluk esetén - amennyiben a házastárs kiesik az öröklésből - ők (a felperesek) legyenek az örökösök.

A XIV., XV. és XVI. r. alperesek a kereset teljesítését nem elleneztek, az I-XIII., és a XVII-XXI. r. alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Érdemi védekezésül előadták, a végrendeletet követően a néhai **(néhai házaspár vezetéke)** házaspár és a felperesek közötti viszony megromlott, erre figyelemmel kötöttek az örökhagyók öröklési szerződést, a hagyatékot nem kívánták a felpereseknek juttatni. Miután azonban az öröklési szerződés kedvezményezettje kiesett, így a hagyaték átadására a törvényes öröklés szabályai alkalmazandók. E tekintetben visszautaltak a Bács-Kiskun Megyei Bíróság hivatkozott végzésének indoklására. Álláspontjuk szerint az öröklési szerződés érvényes, amelynek folytán a korábbi végrendelet hatálytalanná vált.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy néhai **(néhai 2. neve)** és néhai **(néhai 1. neve)**, mint örökhagyó és szerződéses örökös között 1995. május 17-én kelt "végintézkedés" alcímű öröklési szerződés, valamint az 1995. május 29-én kelt "tartás ellenében" alcímű öröklési szerződés a peres felek viszonylatában érvénytelen. A XIV., XV. és XVI. r. alperesek kivételével kötelezte a további alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az I. és II. r. felpereseknek 15 napon belül 1 000 000 Ft perköltséget. Határozata indoklásában megállapította, az örökhagyó és a szerződéses örökös házastársak voltak, az öröklési szerződésekben mindkét eltartó az örökhagyó javára

rendkívüli szolgáltatás nyújtását, annak külön jövedelméből történő teljesítését vállalta. Az okiratszerkesztő ügyvéd, **(ügyvéd neve)** tanúvallomása alapján megállapította, hogy a házastársak különvagyonnal nem rendelkeztek, így nem ítélte bizonyítottnak, hogy a tényleges tartást az eltartó saját vagyona terhére biztosította. Erre figyelemmel az öröklési szerződés nem felelt meg a Ptk. 655. §(1) bekezdése szerinti kógens szabálynak, az a Ptk. 207. § (4) bekezdése szerint színlelt, azaz érvénytelen. A színlelt szerződés ugyanakkor halál esetére szóló gondozási szerződést leplezett, amely pedig jogszabályba ütközik, ezért semmis. Kiemelte, hogy az öröklési szerződés a végrendelettel esik egy elbírálás alá, így az utóbb megkötött öröklési szerződéssel a korábbi végrendelet hatályát veszítette, miután azonban az öröklési szerződés érvénytelen, a végrendelet a meghatározó az öröklés rendjét illetően, így nem volt akadálya annak, hogy a felperesek a Pp. 123. §-ában foglaltak szerinti megállapítási keresetet terjesszenek elő.

A perköltség viseléséről annak figyelembevételével rendelkezett, hogy a XIV., XV. és XVI. r. alperesek a kereset teljesítését nem ellenezték, így a további alpereseket marasztalta a felperesek költségeiben.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek, továbbá az I., VI., VII., VIII., XII. és XIII. r. alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

A felperesek fellebbezésükben a javukra megállapított elsőfokú perköltség összegének 900 000 Ft-ra történő felemelését kérték. Kiemelték, a pertárgyérték 20 854 000 Ft, ezért pernyertességre tekintettel a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet

Pf.II.20.709/2011/7. szám

- 5 -

3. § (2) bekezdés b) pontja alapján 625 620 Ft + áfa összegű munkadíjra tarthatnak igényt. A magasabb összegű perköltség megállapítását álláspontjuk szerint a per bonyolultsága, az alperesek és a perben tartott tárgyalások nagy száma is indokolja.

Az I., VI., VII., VIII., XII. és XIII. r. alperesek fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a kereset elutasítására irányult. Másodlagosan - amennyiben az 1995. május 29. napján kelt öröklési szerződés érvénytelennek bizonyulna -, kérték annak megállapítását, hogy a néhai **(néhai 2. neve)** és **(néhai 1. neve)** között 1995. május 17. napján létrejött végintézkedés elnevezésű öröklési szerződés érvényes. Fellebbezési érvelésük szerint az érintett öröklési szerződések nem kizárólag elnevezésük szerint bírálандók el, lényeges azok végrendeleti minősége. Ennek alátámasztására hivatkoztak a BH. 1995/715. számú eseti döntésben foglaltakra, nevezetesen, hogy végintézkedésnek minősül az az okirat, amelyben a végrendelező a róla gondoskodó személyt örököséül nevezi, és a végrendeleti juttatás okaként a már nyújtott, és a jövőben nyújtandó szolgáltatásokat jelöli meg. Kiemelték, az örökhagyó és házastársa szándéka kétséget kizáróan az volt, hogy majdan bekövetkező haláluk esetén a másik fél legyen kizárólagos örökösük, ezt az okiratszerkesztő ügyvéd tanúvallomása alátámasztotta, így az 1995. május 17-én kelt okirat végrendeleti jellegéhez kétség nem férhet. A felperesek ez utóbbi öröklési szerződés kapcsán érvénytelenségi okot nem jelöltek meg, így az abban foglalt végrendelet érvénytelensége megállapításának sincs helye. Amennyiben az 1995. május 29-én kelt szerződés érvénytelennek minősül, úgy az ezt megelőzően, 1995. május 17-én kelt okirat alapján kell az öröklésjogi vitát elbírálni, amely szerződés pedig hatályon kívül helyezi az örökhagyó 1991. január 25. napján kelt végrendeletét.

A peres felek fellebbezési ellenkérelme az ellenérdekű fél fellebbezésével érintett elsőfokú ítéleti rendelkezések helybenhagyására irányult.

A felperesek fellebbezése alaptalan, az I., VI., VII., VIII., XII. és XIII. r. alperesek fellebbezése **alapos**.

Az ügy érdemét érintő álláspontja kifejtését megelőzően az ítéletábra kiemeli, a felperesek kereseti kérelme kizárólag az örökhagyó és házastársa között létrejött öröklési szerződések érvénytelenségének megállapítására irányult, marasztalás iránti kereseti kérelem előterjesztésére nem került sor, azaz a felperesek a hagyaték átadását nem kérték. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság a Pp. 215. §-ában foglaltak alapján kizárólag a fenti kereset, illetőleg ellenkérelem korlátai között dönthetett a peres felek közötti jogvitában, ahogyan a fellebbezési eljárás során is kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között történhetett az elsőfokú ítélet felülbírálata (Pp. 247. §, 253. § (3) bekezdés). Miután pedig az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felpereseken túlmenően kizárólag az I., VI., VII. VIII., XII. és XIII. r. alperesek terjesztettek elő fellebbezést, így a további alperesek tekintetében hozott elsőfokú ítéleti rendelkezések jogerőre emelkedtek.

- 6 -

A fellebbező alperesek fellebbezésükben fenntartották álláspontjukat, nevezetesen, hogy az öröklési szerződések érvényesek, emellett azok esetleges érvénytelenségének megállapítása esetén is lényegesnek ítélték az örökhagyó végakaratainak vizsgálatát, ugyanis álláspontjuk szerint az érintett öröklési szerződésekbe foglalt örökhagyói végintézkedés végrendeletnek minősül, így az öröklés rendjét ez határozza meg. E fellebbezési érvelésre tekintettel elsődlegesen a tekintetben kellett az ítéletábrának állást foglalnia, hogy az öröklési szerződések a felperesek által megjelölt okból érvénytelennek tekinthetők-e. Osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróság ennek kapcsán kifejtett érveit, nevezetesen, hogy pusztá gondozás, gondviselés ellenében öröklési szerződés érvényesen nem köthető (BDT. 2001/483.). A Ptk. 655. §-ának kógens rendelkezése ugyanis megköveteli, hogy a szerződéses örökös saját jövedelme, illetve vagyona terhére biztosítsa a szerződésben vállalt tartást, ennek hiánya, tehát ha a megélhetés költségeit kizárólag az örökhagyó saját jövedelméből, vagy vagyonából fedezi, az öröklési szerződés érvénytelenségét vonja maga után. Lényeges emellett az is, hogy a perbeli esetben az öröklési szerződés házastársak között jött létre, a házaspár az egymással kötött szerződéseikben kölcsönösen arra vállaltak kötelezettséget, hogy tartás gondozás fejében a másik felet vagyonuk örökösévé nevezik. Az öröklési szerződés fentiek szerint kifejtett érvényességi feltétele az örökös saját vagyona, jövedelme terhére történő tartás biztosítása, saját vagyonnak illetve jövedelemnek viszont csak az a vagyon illetve jövedelem minősül, amely kizárólag az eltartó örökösöt illeti, amely felett az örökhagyónak rendelkezési joga nincs, amely az eltartott vagyonától elkülönül. Ez a perbeli esetre vonatkoztatva azt jelenti, hogy a szerződéses tartást az örökösnek a különvagyonára terhére kellett volna biztosítani (Csjt. 28.§). A Csjt. 27. § (1) bekezdéséből következően ugyanis a

házasságkötéssel olyan vagyonközösség jön létre a házaspár között, amely alapján a közös vagyon tárgyain osztatlan közös tulajdonuk keletkezik, ez pedig - miután az nem az eltartó saját vagyona, azaz különvagyona - a tartás fedezetéül nem szolgálhat. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a házassági vagyonközösség fennállására figyelemmel a házaspár által egymás javára kötött öröklési szerződések alanyai vagyonjogilag egybeesnek, és egymással szembeni vagyoni viszonyaikra a Csjt. 32. §-a az irányadó, e szerint életvitelük költségeinek fedezésére elsősorban keresményük, illetve a közös vagyonuk szolgál. Emellett a kölcsönös szerződéskötésre figyelemmel a házastársak egyidejűleg kerültek eltartói, illetve eltartotti pozícióba, amely eleve kizárja a mindkét szerződésben foglalt kötelezettség egyidejű teljesítését, ez pedig ellentétes az öröklési szerződésre irányadó jogszabályi rendelkezésekkel és a szerződés rendeltetésével is. Erre figyelemmel helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy mind az 1995. május 17-én, mind a május 29. napján létrejött öröklési szerződés érvénytelen (BH. 2004/280., BDT. 2001/483., BDT. 2005/1161.).

Megalapozottan hivatkoztak ugyanakkor az alperesek arra, hogy az öröklési szerződésben a házastársak nemcsak a tartást, gondozást illetően kívántak rendelkezéseket tenni, hanem egyidejűleg kifejezésre juttatták a halál esetére szóló végakarataikat, nevezetesen, hogy a vagyonukat a másik házastárs örökölje. A Ptk.

Pf.II.20.709/2011/7. szám

- 7 -

655. § (2) bekezdése módot ad az örökhagyónak arra, hogy az öröklési szerződésben bármilyen végrendeleti rendelkezést tegyen. Az okirat végrendeleti jellegének megállapításához legalább annyi szükséges, hogy külsőleg az örökhagyótól származóként jelentkezzen és halálesetre szóló olyan nyilatkozatot tartalmazzon, amelyből a végrendeleti minőség kitűnik. (Legfelsőbb Bíróság PK. 85. számú állásfoglalás a) pont). A perbeli öröklési szerződések e feltételeknek megfelelnek: a szerződés formájában készült okiratokban néhai **(néhai 2. neve)** vagyona örökösevé házastársát nevezte, amelyre figyelemmel az okirat egyben az ő végrendelete is. Ez az örökhagyói nyilatkozat az írásbeli magánvégrendelet alaki és tartalmi kellékeivel egyaránt rendelkezik, így annak érvényességét az öröklési szerződés érvénytelensége nem érinti (BH. 1984/450., BDT. 2011/2580.). Erre tekintettel mind az 1995. május 17-én, mind a május 29. napján kelt öröklési szerződés elnevezésű okirat a néhai érvényes magánvégrendeletének minősül.

Sem az elsőfokú, sem a fellebbezési eljárásnak nem képezte tárgyát annak vizsgálata, hogy amennyiben az öröklési szerződés érvényes végrendeletként elfogadható, úgy az örökhagyó hagyatékában milyen öröklési rend érvényesülhet. A kereseti kérelemhez kötöttség elvéből következően az ítéltábla abban a kérdésben sem foglalhatott állást, hogy az 1995. évben kelt öröklési szerződésben foglalt végrendelet hatálytalanította-e a néhai 1991-ben kelt végrendeletét, illetve, hogy az abban foglalt helyettes örökösnevezés az új végrendelet megalkotása folytán visszavonásra került-e (Ptk. 650. § (1) és (2) bekezdés). Miután erre vonatkozóan sem kereset, sem viszontkereset nem került előterjesztésre, így a jogvita végleges lezárására eljárásjogi okokból nem kerülhetett sor, az ítéltábla csupán az öröklési szerződéssel kapcsolatos jogvitát bírálhatta felül.

A felperesek keresetükben az öröklési szerződés elnevezésű okiratok, mint végintézkedések érvénytelenségének megállapítását kérték, figyelemmel arra, hogy a hagyatéki vagyonra az 1991-ben kelt végrendelet alapján tartanak igényt, s miután az öröklési szerződések a már kifejtettek szerint végintézkedésként érvényesnek tekinthetők, ezért az ítéltábla a felpereseknek a fellebbezéssel élő alperesekkel szemben előterjesztett keresetét elutasította.

A fentiek szerint a fellebbező alperesek pernyertesek lettek, ezért az elsőfokú perköltség megfizetésére nem kötelezhetők, ellenben igényt tarthatnak az elsőfokú eljárásban felmerült költségeik megtérítésére. A hagyaték tiszta értéke a hagyatékátadó végzés szerint 18 758 823 Ft, ugyanakkor az alperesek nem egységes pertársak, a hagyatékból nem egyenlő arányban részesülnek, így perköltségre örökrészük arányában jogosultak. Az alperesek örökrésze az ideiglenes hagyatékátadó végzésben foglaltak alapján meghatározható (I. r. alperes 4/240-ed rész, VI. r. alperes 8/240-ed rész, VII. r. alperes 16/240-ed rész, XII. r. alperes 12/240-ed rész, XIII. r. alperes 48/240-ed rész), amelynek alapulvételével - a megfelelő kerekítést követően - az ítéltábla az alpereseket megillető - a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján megállapított - perköltség összegét a rendelkező részben foglaltak szerint állapította meg azzal, hogy a

- 8 -

felperesek - akik szintén csak a Pp. 51. § b) pontja szerint minősülő egyszerű pertársaságot alkotnak - külön-külön kötelesek annak viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel érintett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

Az eredménytelenül fellebbező felpereseket a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesek másodfokú eljárásban felmerült költségeinek megtérítésére, amelynek összege - a fenti számítási elv alapulvételével - magában foglalja egyfelől a sikertelen felperesi fellebbezés, másfelől a megalapozottnak bizonyult alperesi fellebbezés alapján meghatározható - a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése alapján számított - perköltséget.

Az alperesek fellebbezésének pertárgyértéke alapján felmerült fellebbezési eljárási illeték összege 450 000 Ft, ehhez képest az alperesek fellebbezésükön 900 000 Ft illetéket róttak le, így a különbözetként mutatkozó összeget az 1990. évi XCIII. tv. 80. § (1) bekezdés i) pontja alapján az illetékes állami adóhatóságtól visszaigényelhetik. Arra vonatkozóan nem állnak adatok rendelkezésre, hogy a fellebbező alperesek a fenti fellebbezési eljárási illetékből személyenként milyen összeget róttak le, ezért a visszaigényelt eljárási illetéket annak arányában oszthatják meg egymás között, ahogyan azt fellebbezésükön megfizették.

Szeged, 2012. március 20.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró